

Маленькі жінки (скорочено)

Луїза Мей Олкотт

Луїза Мей Олкотт

Маленькі жінки

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Події відбуваються у США у 1860–1861 роках. У центрі роману сім'я Марчів – мама Мармі, батько Роберт і чотири їхніх дочки – Мег, Джо, Бет і Емі.

Глава I

Гра в пілігримів

У Святвечір чотири сестри Марч говорили про завтрашнє Різдво. Джо, Мег, Емі і Бет жили у бідній сім'ї, а їх батько був на війні, де виконував обов'язки капелана. Бет вважала, що не треба сумувати, бо вони з сестрами разом і мають батьків. Цього Різдва мама попросила дівчат не дарувати одна одній подарунки, бо вважала, що поки чоловіки воюють, жінки не мають права витрачати гроші на задоволення. Джо, яка так любила книги, мріяла про нову, Бет хотіла отримати на Різдво ноти, а Емі – олівці. Кожна з них мала не більше одного долара, і ці гроші дісталися їм не легко: Мег няньчила чотирьох дітей у багатих людей, Джо доглядала капризну стару тітку, Бет цілий день наводила ляд вдома, а Емі ходила до школи і жалілася, що соромиться своїх старих суконь і того, що її батько збанкрутував.

Маргарет (Мег) мала 16 років, була найстаршою і найкрасивішою. Вона любила давати сестрам поради. Джозефіна (Джо) мала 15 років і вела себе, як хлопець. Вона жалала, що народилася дівчиною. Джо була висока, худя, смугла, мала густе довге волосся. Дівчина була підлітком і от-от мала перетворитися в дівчину, але противилася цьому. Елізабет (Бет) мала 13 років, була улюбленицею у сім'ї і завжди мирила сестер. Добра Бет обожнювала сестер і була переконана, що всі вони по-своєму геніальні. Вона ніби жила у своєму особливому світі і виходила з нього тільки до тих, до кого відчувала любов і повагу. Наймолодша Емі мала 12 років, була занадто манірною, високо ставила себе і мала сильний характер. Струнка, з голубими очима і золотими кучерами, вона старалася виглядати дорослою леді.

Був вечір, і дівчата чекали повернення з роботи Мармі – своєї матері. Сестри вирішили купити завтра за свої гроші подарунки для мами: улюблені духи, нові тапочки, рукавички. Це мало бути сюрпризом. Сестри почали репетицію, адже кожного Різдва робили домашню виставу.

Згодом прийшла мама і розповіла, що сьогодні мала дуже багато роботи: вони цілий день упаковували і відправляли на фронт посилки. Для місіс Марч вечір був

найщасливішою частиною дня. Дівчата оточили її і всіляко піклувалися про неї.

Під час вечері мама повідомила, що тато прислав лист – у нього все добре, а для дівчат він додав окрему записку. У листі містер Марч описував особливості свого воєнного життя, а в кінці написав, що дуже любить своїх доньок. До зустрічі з ними лишався рік, і батькові він здавався вічністю.

Цього вечора мама пригадала, як колись дівчата любили грати в "Мандри пілігрима". Вони прив'язували на спину торбинки, на голови вдягали шапки, у руки брали по палиці і мандрували в такому вигляді з підвалу до даху будинку. Місіс Марч вважала, що в цю гру люди грають все життя, бо кожен має свою ношу і прагнення до добра і щастя. Жінка запропонувала дочкам стати пілігримами і скинути під час мандрівки свої ноші–недоліки. Сестрам сподобалася така ідея. Кожна мала таке, чого хотіла б позбавитися, а тепер була нагода слідкувати за своєю поведінкою і вдосконалюватися. Мама порадила донькам заглянути зранку під подушки. Вечір закінчився тим, що дівчата з мамою співали, а Бет акомпонувала їм на старенькому фортепіано. Це вже було традицією – прокидатися і засинати з піснею.

Глава II

Різдво

Зранку першою прокинулася Джо. Хоч цього року на каміні не було панчо з подарунками, кожна з дівчат знайшла під своєю подушкою Євангеліє. Кожна книга мала інший колір палітурки, а всередині були дарчі написи від мами. Мег вирішила, що мама не просто так подарувала їм Євангеліє, і дівчата вирішили читати кожного дня по кілька сторінок. Вони почали читати, а потім помітили, що матері немає вдома. Стара Ханна, яка давно жила в цьому будинку і виконувала роль служниці, сказала, що Мармі побігла допомагати бідній родині Хуммелів.

Поки мами не було, сестри підготували для неї подарунки: духи, тапочки, хусточки, на яких було вишито "мама". Емі встигла збігати в крамницю і обміняти маленький флакон духів на більший. Дівчина витратила всі свої гроші, і цим хотіла довести, що вона не егоїстка.

Мармі прийшла додому, і доньки подякували за книжки. Мама попросила дівчат піти з нею і віднести сніданок для бідної жінки, яка має шестеро дітей, а зовсім недавно народила сьоме дитя. Сестри і Ханна допомогли мамі віднести їжу і навели лад у бідному помешканні.

Вдома дівчата вручили мамі подарунки. Місіс Марч розглядала подарунки, читала записки і плакала. А ввечері дівчата влаштували вдома маленький театр. Вони запросили подруг і показали справжню акторську майстерність. Дівчата грали по кілька ролей, а в оформленні декорацій виявили неабияку винахідливість. Усі чоловічі ролі виконувала Джо. Після вистави мама покинула акторів і гостей за стіл. Дівчата дуже здивувалися, бо на столі були морозиво, цукерки та інші різноманітні ласощі. Мама пояснила, що все це прислав сусід містер Лоренс, який дізнався від свого онука, що зранку місіс Марч допомогла бідній жінці. Одна з запрошених дівчаток розповіла, що містер Лоренс дуже горда і зарозуміла людина, і свого внука нікуди не випускає, і

хлопчик ні з ким не спілкується. Джо відповіла, що цей хлопчик добрий, бо одного разу приніс їм їхню кішку, яка загубилася.

Це Різдво видалося дівчатам дуже гарним, вони тільки жаліли, що воно не таке добре для їхнього тата.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Глава III

Лоренс-молодший

Одного дня щаслива Мег повідомила Джо, що їх обидвох запрошено на новорічний бал до місіс Гардінер. Дівчата рідко брали участь в таких заходах, тож для них це була важлива подія. Сестри не мали дорогих шовкових суконь, а на рукавичках були плями, які неможливо було вивести. І хоч для Джо одяг не мав великого значення, дівчата хвилювалися, чи гарно виглядатимуть. Вони вирішили вдягнути по одній чистій рукавичці, а зіпсовані тримати в руках. На сукні Джо була заштопана дірка, тож вона вирішила не танцювати, щоб ніхто не звернув уваги. Це її не засмутило, бо дівчина любила швидкі і рухливі танці, а бальні їй не подобалися. Молодші сестри з захопленням спостерігали, як Мег та Джо готувалися до балу.

Зусиллями всієї сім'ї Джо і Мег були готові до балу. Загалом сестри виглядали непогано. Правда, Мег тиснули туфлі, а Джо мусила приховувати заштопану дірку. Ввечері дівчат мала забрати Ханна.

Місіс Гардінер зустріла дівчат і віддала їх під опіку однієї з шести своїх дочок. Мег мала на балу знайомих, тож їй було весело, а от Джо занудьгувала. Її тягло до хлопців, які розмовляли про катання на ковзанах, та Мег не дозволила піти до них. Як тільки заграла музика, Мег запросили на танець. Джо налякалася, що можуть запросити і її, тож зайшла у завішену нішу, де сподівалася знайти спокій. Та там уже був юний містер Лоренс. Він признався дівчині, що теж нікого тут не знає і почувається чужим. Джо подякувала йому за різдвяний подарунок від його дідуся. Хлопець розповів, що зветь його Теодор, але йому не подобається це ім'я, тож краще кликати його Лорі. Він сказав, що кілька років жив за кордоном, вчився, мандрував по Швейцарії, знає французьку. Джо і Лорі знайшли спільну мову, і їм здавалося, що вони знають одне одного дуже давно. Дівчина довідалася, що йому через місяць буде шістнадцять років.

Коли почулися звуки польки, Лорі запросив Джо на танець. Дівчина призналася, що не може танцювати через заштопану дірку. Тоді хлопець запросив її в пустий просторий зал, і там вони з задоволенням танцювали. Та з'явилася Мег і сказала, що в неї підвернулася нога, тож вона ледве стоїть. Замовити екіпаж для дівчат було дорого, тому Джо посадила сестру в одній з кімнат і побігла принести їй кави. Та тут знову сталася неприємність: Джо вилила на себе каву. На допомогу прийшов Лорі. Він приніс дівчатам кави та морозива, а потім своїм екіпажем довів додому разом з Ханною, що вже прийшла по дівчат. Надворі був дощ, і дівчатам було приємно їхати в розкішній кареті містера Лорі.

Прибувши додому, дівчата не лягли спати, а мусили розповісти сестрам про бал. Молодші дівчата дуже зраділи, бо Джо, нехтуючи хорошими манерами, прихопила на балу цукерок і принесла їм.

Глава IV

Час турбот

Після Різдва і Нового року дівчата поверталися до повсякденного життя. Мег заздрила дівчатам, у яких було все, бо любила розкіш. Не дуже хотілося дівчині йти бавити чотирьох розпечених дітей.

Джо і Мег першими вийшли з дому. Кожна вирушалана роботу. Коли їхній батько збанкрутував, намагаючись виручити друга з біди, старші сестри наполягли, що працюватимуть. Мег найнялася гувернанткою у сім'ю Кінгів, де доглядала молодших дітей, а Джо стала компаньйонкою своєї тітоньки Марч – сестри їхнього батька. Колись давно тітонька Марч пропонувала брату віддати їй одну з дівчаток, але Марчі відмовилися, вважаючи, що краще бути бідними, але триматися вкупі. Перестаріла вдова образилася і не спілкувалася з Марчами, але згодом запросила Джо стати її компаньйонкою. Джо добре ладила зі старою, хоч та часто сварилася. У будинку тітки дівчину приваблювала бібліотека покійного дядечка, адже найбільше Джо любила читати. Джо мріяла зробити якийсь особливий вчинок, але поки що не знала який. Зараз її засмучувало тільки те, що не може достатньо читати і кататися верхи. Джо ніколи не лізла за словом в кишеню, через це часто потрапляла у смішні ситуації.

Бет була сором'язлива і не ходила в школу. Її навчанням займався батько, а зараз вона вчилася сама. Дівчина майже весь час проводила вдома і допомагала Ханні по господарству. Бет мала свій особливий світ, гралася старими ляльками, що залишилися від старших сестер. Вона могла годинами сидіти насамоті. Найбільше Бет хотілося мати гарне фортепіано, бо на розбитому роялі було геть погано грати.

Емі була зовсім іншою. Її непокоїв приплющений ніс, і дівчинка часто малювала красиві носи, адже мала талант художника. Сестри навіть називали її "маленьким Рафаелем". Дівчина не дуже добре вчилася, але у класі її поважали за гарні манери і розумні елегантні слова. Всі любили Емі і потурали їй. Емі часто страждала від того, що їй доводилося доношувати одяг двоюрідної сестри. І хвилювало її не те, що одяг був чужий, а те, що був немодний, а кольори зовсім не поєднувалися. Авторитетом для Емі була Мег, а для Бет – Джо.

Того вечора сестри ділилися враженнями за цілий день. Джо розповіла, як тітка почала цікавитися цікавими книжками, адже раніше дівчина читала їй тільки нудні. Мег розповідала, що містер Кінг, у якого вона працює, вигнав з дому старшого сина. Емі розповідала про пригоди в школі, а Бет розповіла, що бачила у рибній крамниці, як містер Лоренс купив велику рибину для якоїсь бідної жінки.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Глава V

Сусідський візит

Якось Джо зібралася в сад, щоб розчистити доріжки від снігу. Насправді їй хотілося поглянути, що робиться біля будинку Лоренса, бо Джо мріяла подружитися з Лорі.

Дім Марчів виглядав бідно, а от дім Лоренсів був розкішним. Та туди рідко приходили гості. Старий Лоренс весь час проводив із внуком, для якого найняв приватного вчителя містера Брука. Дім Лоренсів здавався Джо зачарованим казковим замком. Вона розуміла, що Лорі хоче мати друзів, але він дуже сором'язливий. У вікні з'явився Лорі і розповів Джо, що тиждень хворів. Він запросив дівчину в гості. Джо знала, що його дідуся нема, тому погодилася, але спершу запитала дозволу в мами.

Джо принесла хлопцеві бланманже і малих кошенят, щоб він погрався. Лорі так захопився грою з кошенятами, що його сором'язливість зникла. Виявилося, що він добре знає усіх чотирьох сестер, бо часто спостерігає за ними з вікна. Він розповів, що його батьки померли, а він живе з дідусем. Джо запросила хлопця до себе в гості, але спитала, чи пустить його дідусь. Лорі розповів, що дідусь тільки на перший погляд суворий, а насправді дуже добрий. Лорі і Джо подружилися, дівчина розповіла багато про свою роботу і сім'ю. Потім вони говорили про книги, адже Лорі теж дуже любив читати. Хлопець повів Джо у бібліотеку, яка просто вразила її. Та тут прийшов лікар, і хлопець мусив покинути її одну. Дівчина побачила у бібліотеці портрет Лоренса—старшого і почала говорити до нього, що зовсім не боїться його, а її дідусь був набагато красивішим за нього. Це все почув Лоренс, що саме зайшов у бібліотеку. Старий добре прийняв дівчину і сказав, що її дідусь був його добрим товаришем. Джо наважилася сказати старому, що Лорі потрібні друзі, і подякувала за подарунок на Різдво.

Старий запросив дівчину на чай, до них приєднався Лорі. Згодом хлопець повів дівчину в оранжерею, а потім Лоренс попросив Джо заграти на роялі. Джо розповіла, що не вміє грати, а от її сестра Бет дуже вправна у цьому. Лорі сам сів за рояль і почав грати, але Джо помітила, що старий незадоволений цим. Коли дівчина йшла додому, Лорі пояснив, що дідусеві не подобається, коли він грає.

Вдома Джо розповіла матері і сестрам про свій візит. Мама дозволила дівчатам дружити з Лорі і мріяла розпитати старого Лоренса про свого батька. Мег уже мріяла опинитися в оранжереї, Бет хотіла зіграти на роялі, а Емі – поглянути на картини і скульптури. Дівчата ще не знали, що батько Лорі був одружений з піаністкою—італійкою, а старому Лоренсу це не подобалося. Він не спілкувався після шлюбу з сином і невісткою, та коли ті померли, старий взяв до себе онука і виховував його та оберігав. Любов до музики Лорі успадкував від матері.

Того вечора Бет згадала, що вони досі грають ролі пілігримів, і вирішила, що дім Лоренса стане для них Казковим палацом.

Глава VI

Казковий палац

Через деякий час сестри зрозуміли, що дім Лоренса справді казковий, але на дорозі до нього треба перемогти "Левів", і найгрізнішим з них був дідусь Лорі. Левом також

була їхня бідність, яку дівчата відчули гостріше, бо не могли прийняти вдома Лорі на належному рівні. Але на їхню дружбу це не впливало. Вони багато гралися і просто чудово проводили час. Інколи дівчата приходили до Лорі і займалися тим, що любила найбільше: Мег гуляла в оранжереї, Джо сиділа в бібліотеці з Лоренсом, Емі перемальовувала картини. Найгірше було Бет. Вона мріяла зіграти на хорошому роялі, але боялася, що своєю грою потривожить Лоренса. Та старий одного разу сам запропонував Мармі, щоб котрась з дівчат приходила грати.

Наступного дня, коли містери Лоренси пішли з дому, несмілива Бет вперше заграла. Дівчина кожного дня непомітно приходила, грала і тихенько йшла додому. На знак вдячності дівчина пошила містеру Лоренсу чудові тапочки і прикрасила їх вишивкою з фіалками. Він отримав подарунок і так зрадів, що подарував Бет новенький рояль. У записці він написав, що фіалки – його улюблені квіти, а цей рояль належав його внучці, якої уже нема між живих. Сім'я Марчів була вражена, коли сором'язлива Бет побігла садом до будинку Лоренса. Там вона прибігла в кабінет Лоренса і стала дякувати. Бет обняла його і поцілувала, а Лоренс посадив Бет на коліна і відчув, наче його онучка несподівано воскресла.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Глава VII

Долина принижень

Якось Емі розповіла сестрам, що їй потрібні гроші на цукерки–лимончики, адже у класі всі діти купують їх і пригощають друзів. Усі діляться з Емі, і вона мусить купити і віддати їм. Мег дала Емі гроші, і наступного дня дівчинка принесла в клас торбинку з двадцятьма чотирма лимончиками. Дівчата наввипередки почали проявляти прихильність до Емі, щоб отримати цукерку.

Того ж дня якась офіційна людина відвідала школу і похвалила малюнки Емі. Дівчинка тріумфувала. Та одна з однокласниць донесла вчителю, що Емі ховає в парті лимончики. Вчитель містер Девіс уже попереджав дітей не приносити у школу цукерки і не їсти їх на уроках. А сьогодні він мав дуже поганий настрій, тому Емі й отримала найвищу кару. Спершу вчитель наказав викинути усі цукерки у вікно, а потім поставив дівчинку перед класом, і вона стояла до кінця уроку. Подруги, яким призначалися цукерки, гнівно поглядали на вчителя, а одна дівчинка, яка дуже любила ці цукерки, розплакалася. Емі дістала кілька ударів по долонях і назавжди запам'ятала це покарання.

Вдома старші сестри і місіс Марч вирішили, що вчитель перегнув палицю, тож тепер Емі не ходитиме до школи. А наступного дня Джо пішла до школи і забрала усі речі Емі. Мама вирішила написати про цю пригоду татові, а той мав вирішити, в яку школу віддати дочку.

Глава VIII

Ангел безодні

У суботу Емі побачила, що дівчата кудись збираються. Вона здогадалася, що вони йдуть разом з Лорі у театр. Емі теж хотіла піти, але після застуди була ще слабка. Джо пояснила їй це, але Емі не здавалася. Мег уже вирішила брати Емі, але Джо сказала, що в такому разі не піде вона, і тоді Лорі образиться. Насправді Джо не хотіла сидіти в театрі і приглядати за непосидючою молодшою сестрою. Отож Емі не пішла, але перед відходом сестер пообіцяла, що обов'язково помститься Джо.

У театрі Джо не могла перестати думати, як же Емі помститься їй. Вдома Джо оглянула свою кімнату, бо часто ображена Емі все там розкидала. Та цього разу Емі зробила дещо інше – вона спалила зошит сестри, куди та записувала свої казки. Джо кинулась на Емі, Мег кинулась рятувати Емі, а Бет намагалася втихомирити Джо. Коли про це дізналася мама, вона пояснила Емі, що її вчинок дуже поганий. Джо пишалася своїм зошитом, у якому містилося шість казок. Усі сім'я вважала, що у дівчини є талант, і ці казки Джо надіялася колись видати. Згодом Емі попросила пробачення у Джо, але та відповіла, що ніколи не пробачить. Перед сном мама попросила Джо все ж таки пробачити сестрі.

Наступного дня усі сестри були засмучені. Джо вирішила піти покататися на ковзанах разом з Лорі. Емі вирішила піти за сестрою, а Мег порадила їй підійти до Джо тоді, коли вона буде з Лорі і виглядатиме щасливою, і просто поцілувати сестру.

Побачивши Емі на льоду, Джо демонстративно відвернулася. Вона не звертала уваги на сестру, що їхала позаду. Лорі крикнув Джо, щоб не каталася посередині ріки, бо там тонкий лід. Джо зрозуміла, а от Емі не звернула уваги на крик Лорі. Джо оглянулася і хотіла попередити сестру, але потім вирішила, що хай сестра дбає про себе сама. І кинулась доганяти Лорі. Нічого не підозрюючи, Емі поїхала на середину річки і раптом опинилася у воді. Першим це побачив Лорі і кинувся на порятунок. На щастя, вони з Джо швидко витягли Емі і занесли додому.

Джо почувалася винною і все розповіла мамі. Місіс Марч заспокоїла дочку і сказала, що у неї самої характер був іще гірший, але вона приборкувала себе і навчилася приховувати свою дратівливість. У цьому їй часто допомагав чоловік. Він ніколи не виходить з себе, завжди вірить в краще і ніколи не відчуває відчаю. Джо попросила маму давати їй знак, якщо вона бачитиме, що вона занадто дратується, і тоді Джо намагатиметься заспокоїтися. Того вечора Джо пізнала не тільки гіркоту каяття, але і радість самопожертви і стриманості.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Глава IX

Ярмарок марнославства

Був квітень. Підопічні Мег захворіли на кір, тож дівчина мала вихідні. На неї чекав від'їзд до подруги Енні Моффат, яка на новорічному балу запросила її погостювати. На Мег чекали два тижні розваг. Джо, Бет і Емі допомагали сестрі збирати речі для поїздки. Лорі пообіцяв Мег, що відправить їй квітів з оранжереї.

Місіс Марч не дуже хотіла відпускати дочку, бо боялася, що після повернення буденне життя здасться Мег безрадіним. Моффати були світськими людьми, жили багато та елегантно, але не відрізнялися ні справжньою освіченістю, ні інтелігентністю.

У гостях Мег сподобалася вишукана їжа, поїздки у кареті і різні святкові заходи. Дівчина й сама раптом стала манірною, постійно вживала французькі слівця і мріяла стати багатого. Рідний дім тепер здавався їй дуже убогим. У Енні було багато друзів, і кожний вечір був веселим. Старші сестри Енні були дорослими дівчатами, а одна збиралася заміж. Містер Моффат знав батька Мег і добре про нього відкликався, місіс Моффат була веселою повною жіночкою.

Часто Мег бачила, що її святкова сукня, порівняно з сукнями інших дівчат, виглядає дуже бідно. Вона бачила співчутливі погляди і червоніла. Якось у такий момент покоївка принесла коробку з квітами "для місіс Марч". Коли інші дівчата дізналися, що квіти від Лорі, то стали дуже ввічливими з Мег і постійно хвалили її. Увечері дівчата говорили про те, що місіс Марч уже спланувала віддати одну з дочок за молодого Лоренса, бо він багатий. Сестри Моффат вирішили запросити у гості Лорі, а Мег вдягнути у якусь їхню красиву сукню. Мег прекрасно розуміла, про що пліткують сестри Моффат, вона бачила, що вони почали дуже уважно ставитися до неї. Згодом Белл сказала Мег, що запросила Лоренса в гості.

Белл віддала Мег свою сукню з голубого шовку, і дівчина перетворилася на справжню леді. Крім сукні, їй дали прикраси і туфлі. Мег трохи не подобалося велике декольте, але вона змиралася. Усі гості хвалили Мег і сипали компліментами. Усі звертали на неї увагу, а хлопці не відривали поглядів. Коли прибув Лорі і побачив Мег, вона відчувала у його погляді осуд. Хлопець сказав їй, що вона виглядає дорослою і зовсім не схожа на себе. Лорі прямо сказав, що такою вона йому не подобається. Мег образилася, але хлопець запросив її на танець і сказав, що йому не подобається плаття, але вона сама прекрасна. Вони прекрасно танцювали, потім Мег попросила Лорі не розповідати вдома про її сьогоднішній вигляд, бо вона сама хоче розповісти мамі.

За вечерею Лорі помітив, що Емі п'є шпанське. На правах старшого брата (цю роль він взяв на себе щодо сестер Марч) він попередив Мег. Та дівчина відповіла, що вона сьогодні красива лялька і може робити всякі дурниці. Потім Мег танцювала, кокетувала з кавалерами, і Лорі було соромно за неї.

Наступного дня Мег почувалася дуже погано. У суботу вона повернулася додому. Дівчина розповідала, що гарно провела час, але мама помітила якусь тривогу. Коли Мег залишилася тільки з мамою і Джо, вона розповіла про свій вигляд на тій вечірці і про думку Лорі щодо цього. Також Мег розповіла, що люди уже пліткують, що котрась з сестер вийде заміж за Лорі, бо він багатий. Джо вважала це дурницями, а мама сказала, що планує лише, щоб її дочки були щасливими. І навіть якщо вони вийдуть заміж за бідних хлопців, головне – щоб вони були щасливими.

Глава X

Піквікський клуб

Сестри Марч винайшли інтригуючу гру під назвою "П. К.". Вони обожнювали Діккенса і вирішили назвати свій клуб на честь Піквікського клубу. Зібрання проводилися кожної суботи на горищі. Дівчата вдягали на голови пов'язки з написом "П. К." і читали щотижневик "Портфель Піквіка". Цей часопис створювали самі дівчата, а Джо була головним редактором. Кожна з дівчат мала своє літературне ім'я: Мег була Семюелом Піквіком, Джо – Огастесом Снодграсом, Бет – Тресі Тапменом, а Емі – Натаніелом Уінклем. Мег читала вголос газету, у якій були вірші, проза, місцеві новини, смішні оголошення.

У чергову суботу знову відбувалося засідання клубу. Дівчата прочитали вголос газету, а потім Джо сказала, що має пропозицію. Вона просила сестер прийняти у їхній клуб нового учасника – Теодора Лоренса. Почалося голосування, і Бет з Емі проголосували проти. Емі заявила, що чоловіки їм не потрібні. Джо почала вмовляти сестер, і вони вирішили переголосувати. Та тут Джо відчинила двері комірчини – звідти вийшов Лорі. Виявляється, він чув тут усе, про що говорили сестри. Хлопець ледве втримувався від сміху. Дівчата не ображалися на нього, а Лорі розповів, щозробив у саду поштову скриньку, через яку вони можуть передавати одне одному різні речі. Від того дня Лорі під час засідань клубу називався Семюелом Уеллером. Хлопець допомагав створювати газету, яка перетворилася в літературний шедевр.

Глава XI

Експерименти

На Мег чекали три місяці відпочинку, бо Кінги їхали на море. Джо теж мала причину радіти: тітонька Марч поїхала в Плумфілд. Емі запитала сестер, як вони збираються проводити канікули. Виявилось, що всі сестри вирішили нічого не робити. Джо планувала весь час читати і проводити час з Лорі. Бет планувала вивчити нові мелодії і пошити сукні для ляльок. Їхні плани чула місіс Марч і запропонувала влаштувати експеримент: як довго дівчата зможуть бити байдики. Жінці хотілося, щоб дочки переконалися, що без роботи людині нудно.

Наступного ранку Мег прокинулася рано, снідала сама і їжа здавалася їй несмачною. У кімнаті не було прибрано: Джо не змінила квіти у вазах, Бет не помила підлогу, Емі не поскладала книжки. Після сніданку Мег читала, та їй швидко набридло.

Джо з самого ранку проводила час на річці разом з Лорі. Після обіду вона вилізла на яблуню і читала книжки. Бет гралася ляльками і займалася музикою. Емі малювала на природі і хотіла, щоб хтось звернув увагу на її талант, та поруч ніхто не проходив. Ввечері сестри вирішили, що день пройшов гарно, але був занадто довгий.

Наступного дня Мег купила тканину на нову сукню, та чомусь розчарувалася в якості тканини. У Джо, поки вона каталася на човні, згорів на сонці ніс і почала боліти голова. Бет зрозуміла, що вивчити декілька пісень відразу неможливо. Та ввечері вони переконували маму, що прекрасно проводять час. Місіс Марч нічого не говорила і разом з Ханною зробила всю роботу, яку раніше виконували дівчата.

Чим більше дівчата не працювали, тим довше тяглися для них дні. Мег намагалася переробити свої сукні, щоб були схожі на сукні сестер Моффат, у Джо боліли очі від

читання, вона навіть жаліла, що не поїхала відпочивати з тітонькою. Бет уже непомітно для себе самої починала займатися звичними хатніми справами.

Місіс Марч вирішила довести експеримент до кінця, тож одного разу відпустила Ханну на цілий день, а сама після сніданку пішла в гості. Дівчата зрозуміли, що доведеться щось робити і з радістю взялися за справи. Бет і Емі стали накривати стіл, а Мег і Джо почали готувати сніданок. Оскільки сніданок вийшов не зовсім вдалим, Джо вирішила зайнятися обідом. Вона запросила на обід ще й Лорі, а потім побігла на базар і купила спаржу, краба і полуниці. На обід зайшла і відома на околиці пліткарка і стара діва міс Крокер. Джо одночасно пекла хліб, варила спаржу, готувала приправу для салату, витягала м'ясо з краба і посипала полуниці цукром, бо вони виявилися несолодкими.

Під час обіду Джо готова була провалитися крізь землю. Лорі старався не показувати, що їжа несмачна, і намагався врятувати ситуацію. А під час десерту виявилось, що Джо посипала полуниці сіллю, а вершки до них уже зіпсовані... Провівши Лорі і міс Крокер, дівчата взялися за прибирання, а на вечерю приготували тільки чай і підсмажений хліб.

Повернувшись додому, місіс Марч побачила дівчат за роботою. Дівчата сказали мамі, що більше не хочуть байдикувати, а Джо пообіцяла, що за літо навчиться готувати, Мег обіцяла, що пошеє сорочки для тата, Бет пообіцяла, що менше гратиме ляльками і більше буде вчитися.

Глава XII

Пікнік

Бет виконувала роль поштарки і завжди витягала зі скриньки, яку зробив Лорі, всілякі пакунки. Одного разу Лорі залишив там для дівчат квіти, лист і рукавичку Мег, яка здивувалася, чому рукавичка тільки одна. Для Джо було два листи, капелюх і книжка. Джо вирішила носити капелюх, хоч він був великий і смішний. Перший лист був від мами, яка хвалила дочку за успіхи в приборкуванні запального характеру, а другий лист був від Лорі – він запрошував сестер на завтрашній пікнік, на якому мали зібратися його друзі–англійці. На Великому лузі хлопець планував поставити палатку і пограти там в крикет. Добиратися туди вони мали на човнах, а супроводжувати усіх мав містер Брук – вчитель Лорі. З чотирьох друзів Лорі одну звали Кет, вона була трохи старша від Мег, двох молодших братів–близнюків звали Фред и Френк, а наймолодшій Грейс було 9–10 років. Хоч Бет соромилася, вона теж вирішила їхати на пікнік. Ще з вечора дівчата почали готуватися до пікніка. Емі пішла на радикальний крок і наніч прищипнула ніс прищипкою для білизни, щоб зробити його вужчим.

Зранку Джо вирішила взяти з собою капелюх, який передав Лорі, і потім цілий день не жаліла про це, бо була сильна спека. Лорі зустрів сестер перед своїм будинком і познайомив з англійцями. Мег боялася, що виглядатиме гірше за Кет, але дівчина була вдягнута просто. Бет сподобалися брати–близнюки, один з них мав милиці, і дівчина вирішила доглядати за ним. Емі і Грейс теж подружилися. Двома човнами усі переплили на інший бік і на галявині почали грати в крикет. Під час гри Джо бачила,

що Фред махлює, але стрималася, щоб насварити його. Мег помітила це і похвалила сестру за стриманість.

Після гри відбувся обід, а потім почалися ігри. Спершу усі колективно складали історію, говорячи перше, що приходило в голову. Посміявшись з історії, яку вони придумали, друзі почали грати в "Істину". Міс Кет, містер Брук, Мег і Нед відмовилися грати, а от Фред, Саллі, Джо і Лорі вирішили зіграти. Коли Джо почав питати Лорі, котру з дівчат він вважає найкрасивішою, він відповів, що Мег, але найбільше йому подобається Джо. Потім посипалися питання для Джо. Під час запитань дівчина призналася, що найбільший її недолік – запальний характер. А коли питали Фреда, Джо запитала, чи махлював він під час гри, і хлопець мусив признатися.

Кет дуже здивувалася, що Мег не вчиться у приватній школі, що не має гувернантки, а сама нею працює у чужих людей. Кет вміла і гарно малювати, і добре знала німецьку, тому Мег стало трохи соромно, та містер Брук втрутився у розмову дівчат і сказав, що в Америці прийнято, щоб дівчата самі на себе заробляли. З усього було видно, що дівчина подобається містеру Бруку, але вона цього ще не розуміла. Згодом містер Брук сказав Мег, що наступного року більше не вчитиме Лорі, бо хлопець поїде вчитися в коледж. Вчитель планував йти на війну, у нього не було близьких родичів, і він вважав, що ніхто не сумуватиме, якщо він загине.

Тим часом Емі гралася з Грейс і розповідала, що коли вони були багатими, вона каталася верхи. А тепер у них є лише сідло, яке вони кладуть на гілку яблуні і "скачуть" скільки хочуть.

Бет піклувалася про Френка. Той розповів, що якось катався на коні, впав, і з того часу він ходить з милицями. Хоч дівчина боялася чужих людей, вона захоплено розмовляла з цим хлопцем, і Джо, побачивши таке, була дуже здивована.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Глава XIII

Повітряні замки

Одного теплого вересневого дня Лорі мав поганий настрій. Він відмовився від уроків, пів дня грав на роялі, чим дуже розсердив дідуся, потім посварився з конюхом і пішов полежати у гамаку. Раптом він побачив сестер Марч. Вони кудись йшли в солом'яних капелюхах і з палицями в руках. У руках вони несли різні речі. Хлопець пішов за ними і вже образився, бо подумав, що його забули покликати на пікнік.

На одному зі схилів розкинулася сосновий гай, там і розташувалися сестри. Мег щось шила, Бет розглядала шишки, Джо одночасно в'язала і читала, а Емі малювала. Лорі приєднався до дівчат, і Мег сказала, що він теж повинен щось робити, така умова. Лорі почав читати замість Джо. Згодом дівчата пояснили йому, що всю зиму, весну і літо грали у гру "Мандри пілігрима", а на канікулах вирішили виконати усі завдання, які поставили перед собою. А тепер дуже пишаються, що все виконали. Лорі раптом пожалів, що свої канукули провів даремно.

Джо почала говорити про мрії, і Лорі признався, що хотів би поселитися в Німеччині, де присвятив би себе музиці. Потім і дівчата розповіли про свої мрії. Мег сказала, що хоче мати гарний дім, розкішні меблі, багато друзів, багату слуг і багато грошей. Лорі лукаво запитав, чи буде у її домі хазяїн, а Джо сказала Мег, що треба прямо казати, що вона мріє про мудрого, доброго чоловіка і чудових дітей. Потім Джо сказала, що мріє мати конюшню з арабськими скакунами, а в кімнатах у неї буде повно шаф з книгами. Та перед цим вона хоче зробити якийсь гарний вчинок, який здивує всіх. Також дівчина мріяла писати книги.

Мрії Бет були простими: вона хотіла все життя прожити у своєму домі з батьками і допомагати всім. Лорі здивувався і спитав, чи більше нічого вона не хоче, а Бет відповіла, що прекрасний рояль у неї вже є. У Емі було багато бажань: вона мріяла стати художницею, побувати у Римі, прославитися на цілий світ.

Джо сказала, що через десять років вони знову зберуться разом і подивляться, чи здійснилися всі їхні мрії. Мег тоді буде 27 років, Джо і Лорі – по 26, Бет – 24, а Емі – 22.

Коли дівчата запитали Лорі про його мрії, він признався, що мусить виконувати те, що наказує дідусь: стати комерсантом і вести справи з Індією. Лорі говорив, що може хіба втекти з дому, як його батько. Джо порадила так і зробити, а от Мег радила робити все так, як радив дідусь.

Коли дівчата почали говорити про вчителя Брука, хлопець сказав, що помітив якийсь зв'язок між Мег і вчителем. Лорі помітив, що коли вчитель проходить біля вікна Марчів, то усміхається і кланяється. Насправді дівчата любили цього чоловіка, він часто приходив до них у гості і спілкувався з місіс Марч.

Ввечері Бет прийшла пограти для старого Лоренса. Лорі стояв за шторою, слухав гру і вирішив, що ніколи не втече від нього.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Глава XIV

Таємниці

Джо писала свої твори на горищі, а рукописи і чистий папір ховала в духовці старої жаровні, щоб часом не погризли миші. Якось дівчина приховала свій рукопис і швиденько вийшла з дому. Скоро вона з'явилася на одній з людних вулиць міста. Підійшовши до високого будинку, вона зайшла у під'їзд. Та дівчина так боялася, що тричі виходила і заходила. Нарешті вона наважилася і зайшла в одні з дверей. За Джо спостерігав Лорі, який займався у місті фехтуванням, і подумав, що вона пішла вирвати зуби. Коли дівчина вийшла з будинку, він підійшов до неї і спитав, скільки вона позбулася. Дівчина призналася, що ходила у редакцію і запропонувала їм своїх два рукописи. Це була таємниця, бо Джо не хотіла, щоб хтось знав про це. Тоді Лорі теж розповів Джо одну таємницю: він передав через свою пошту лише одну рукавичку Мег (вона їх часто забувала у Лорі) тому, що другу забрав собі вчитель Брук. Лорі сам

підглянув, що вчитель сховав собі рукавичку у кишеню. Для хлопця цей вчинок видавався дуже романтичним, а от Джо це не сподобалося, бо вона відчувала, що Мег дорослішає і колись покине їхній дім. Можливо, це станеться скоро.

Наступні два тижні Джо дивно поводитися, а коли бачила містера Брука, характер її псувався, і вона починала грубіянити йому. А одного разу Джо прибігла з газетою і почала читати сестрам одну історію, яка називалася "Суперники". Сестрам дуже сподобалося, а коли вони дізналися, що автор – Джо, то дуже зраділи. Місіс Марч дуже пишалася дочкою. Джо розповіла, що редактор не виплачує початківцям гонорорів, але в майбутньому вона планує заробляти цим на життя.

Глава XV

Телеграма

Був листопад. Мег і Джо працювали, ніяких змін не було, і сестрам було сумно. До них прибіг Лорі і почав вмовляти піти покататися з ним. Та скоро з'явилася місіс Марч, а за нею і поштарка, яка принесла телеграму. Усі довідалися, що батько серйозно хворий, тож місіс Марч мусила негайно їхати до чоловіка у Вашингтон. Ханна кинулася складати необхідні речі, Лорі поїхав відправляти телеграму, що місіс Марч вирушає в дорогу, а потім хлопець мав заїхати до тітоньки Марч і повідомити їй новини. Джо пішла купувати деякі речі для батька, а Мег допомагала складати речі.

Місіс Марч була дуже схвильована, тож дівчата відправили її у спальню відпочивати. Бет розповіла містеру Лоренсу про нещастя, і він пообіцяв місіс Марч, що буде піклуватися про дівчат. Підтримати дівчат зайшов і містер Брук. Він вирішив супроводжувати жінку до Вашингтона, бо мав там деякі справи, які доручив йому містер Лоренс. Лорі повернувся від тітоньки і передав гроші, які вона дала на лікування брата.

День закінчувався, з самого ранку місіс Марч разом з Бруком мали виїжджати. Та раптом мама з сестрами помітили, що Джо немає вдома. Скоро дівчина повернулася і всі побачили, що вона підстриглася. Джо поклала на стіл 25 доларів і сказала, що продала волосся, щоб роздобути грошей на лікування батька. Сестри і мама були вражені таким вчинком Джо.

Вночі Мег ніяк не могла заснути і почула, що Джо плаче через своє обрізане волосся. Сестри почали говорити, Мег заспокоїла сестру і пообіцяла, що зробить їй кучері, і це виглядатиме дуже симпатично.

Глава XVI

Листи

Як тільки почало світати, місіс Марч поїхала з містером Бруком, а перед цим попрощалася з дівчатами. Вона попросила їх вести себе добре, слухатися Ханни та містера Лоренса і частіше писати їй листи. Пізніше Джо і Мег пішли на роботу, а Емі і Бет взялися наводити лад вдома.

Дівчата отримали перші новини про те, що батькові стає краще. Сестер так захопило написання листів, що кожного дня котрась з них відправляла мамі лист. Мег писала їй, що сестри ведуть себе дуже добре, а містер Лоренс і Ханна дбають про них.

Джо писала, що Мег намагається виконувати роль мами, а молодші сестри ведуть себе дуже добре. Джо відправила мамі вірш, який склала сама, і додала до листа кілька квіток фіалки, яка квітла в будинку. Емі, Ханна і навіть Лоренс теж писали листи місіс Марч, розповідаючи про різні смішні і не дуже пригоди.

Глава XVII

Маленька праведниця

Через тиждень, отримавши новини про кращий стан батька, дівчата дозволили собі розслабитися. Джо застудилася, тітонька Марч відпустила її на кілька днів лікуватися, тож тепер дівчина тільки читала. Емі перестала допомагати в будинку і взялася за малювання і ліплення. Мег ходила працювати до Кінгів, а вдома дозволяла собі майже не працювати. Тільки Бет працювала, не покладаючи рук. Якось вона попросила Мег, щоб та пішла з нею провідати сім'ю Хуммелів (ту жінку і її сімох дітей, яких Марчі взяли під опіку під час Різдва). Мег відмовилася йти, а Бет вважала, що мусить їх відвідати, бо наймолодша дитина була дуже хвора, а її мама працювала. Джо теж відмовилася йти, тож Бет пішла сама, прихопивши їжі та деяких речей для дитини.

Додому Бет повернулася пізно і тихенько піднялася в кімнату матері. Пізніше Джо знайшла її там. Бет сиділа на ящику з ліками, у руці тримала пляшечку з камфорою. Бет розповіла, що маленький Джо помер у неї на руках, поки прийшла місіс Хуммель з лікарем, якого викликала занадто пізно. У інших дітей боліло горло, лікар оглянув їх і сказав, що у всіх скарлатина. Бет теж уже почувалася погано і прийняла ліки. Джо налякалася, що Бет заразилася у Хуммелів, тому покликала Ханну. У Еммі ще ніколи не було скарлатини, тому її вирішили не пускати до Бет. Ханна викликала лікаря, і той підтвердив, що дівчина хвора. Мег мучила совість, бо вона не пішла з Бет, коли та просила. Емі вирішили відправити до тітки Марч, довелося довго її вмовляти. На щастя, прибіг Лорі і пообіцяв Емі багато всього, тому дівчинка погодилася їхати. Мег вважала, що треба написати мамі про хворобу Бет, але Ханна вирішила, що не варто її турбувати.

Глава XVIII

Тяжкі часи

Бет ставало все гірше, і Лорі заборонили провідувати дівчину. Мег не ходила до Кінгів і зайнялася справами вдома. Ханна так і не дозволила повідомити маму. Джо не відходила від Бет, яка через кілька днів почала марити і не впізнавала сестру і Ханну. До цього всього мама повідомила, що батькові стало гірше, тож її приїзд відкладається. Лікар Бенгс два рази на день заходив до Бет. Ханна весь час сиділа біля хворої, а Мег приготувала телеграму мамі, яку могла б відправити у гіршій ситуації.

Якось лікар порадив сестрам, що краще викликати маму, якщо вона може покинути батька. Джо відразу схопила телеграму і побігла. Коли вона вернулася, побачила у вітальні Лорі. Він тримав лист і сказав, що там написано, що містеру Марчу набагато краще. Також хлопець розповів, що вони з дідусем вирішили повідомити місіс Марч про хворобу Бет, незважаючи на те, що Ханна заборонила турбувати маму. Лорі сказав, що мама уже їде, і Брук повідомив, що до вечора вона прибуде. Джо була вдячна хлопцеві і раділа, що скоро побачить маму. Ханна не сердилася на Лорі та Лоренса, бо розуміла,

що Бет може померти. Лікар попередив, що цієї ночі після півночі Бет може покращити, але й може стати ще гірше. Дівчата виглядали маму, а надворі була завірюха. Цілу ніч Джо, Мег і Ханна провели біля ліжка хворої. Після півночі Джо, яка не дрімала, здалося, що Бет померла, але Ханна прокинулася і сказала, що дівчині стало краще, і вона нормально спить. Потім прийшов лікар і сказав, що дівчина повинна одужати. На світанку місіс Марч повернулася додому.

Глава XIX

Емі складає заповіт

Поки Бет хворіла, Емі знаходилася в полоні тітоньки Марч. Хоч тітка любила племінниць, вона була людиною, яка любив псувати усім життя. Кожного дня тітка давала Емі роботу, а на ігри відводила лише годину. Цю годину Емі майже завжди проводила з Лорі. Дівчина мусила доглядати папугу тітки і собаку–мопса. Через кульгавість тітка ходила мало, тому Емі мусила приносити і відносити усе, що вона просила.

Перебуваючи у тітки, Емі дуже подружилася з покоївкою Естер. Ця жінка була єдиною, хто мав вплив на деспотичну тітку Марч. Естер інколи дозволяла дівчині переглядати коштовності тітки, а якось розповіла, що це все дістанеться Емі та її сестрам, бо тітка склала заповіт, і Естер була свідком. Серед прикрас Емі побачила чудову вервичку, вона їй дуже сподобалася. Естер порадила дівчині усамітнюватися і молитися кожного дня. Невдовзі Емі влаштувала щось схоже на вітвар і кожного дня молилася. Потреба бути доброю і справедливою все більше оволодівала Емі.

Якось згадавши про заповіт тітки, Емі вирішила скласти свій заповіт. Вона дуже старанно писала, потім попросила Естер підписатися в ролі свідка, а згодом дала прочитати заповіт Лорі. Хлопець ледве стримував сміх, читаючи про те, які свої речі Емі залишає для кожної з сестер.

Лорі розповів Емі, що днями Бет було так погано, що вона вирішила подарувати рояль для Мег, для Джо – улюблену ляльку, дідусеві Лоренсу – свою любов, але заповіту не писала. Коли Лорі пішов, Емі довго і щиро молилася за здоров'я сестри.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Глава XX

Конфіденційність

Майже весь перший день місіс Мармі сиділа біля Бет. Тут же вона розповіла про батька, якому набагато краще, і про містера Брука, який тепер взяв на себе всі клопоти щодо догляду Роберта.

Емі хотілося побачити маму, але коли Лорі сказав, що їй доведеться ще пожити у тітки, дівчина не сперечалася. Та мама сама прийшла провідати Емі і побачила, що дочка сильно змінилася. Емі показала свій вітвар, а потім розповіла, що тітка подарувала їй перстень і говорила, що хоче, щоб Емі завжди у неї жила. Емі розповіла мамі, що старається бути менш капризною і зрозуміла, що всі люблять Бет тому, що

вона піклується про інших і не думає про себе.

Того ж вечора Джо розповіла мамі про рукавичку Мег, яку зберігає у себе містер Брук. Маму це не здивувало і не обурило. Вона розповіла, що вони з батьком вже знають про почуття містера Брука, який дуже переживає через те, що мало забезпечений і не може дати для Мег всього, чого би хотів. Джо дізналася, що мама кличе тепер містера Брука просто Джон. Дівчині це все не подобалося, і вона думала, що Мег відшлює цього чоловіка. Звичайно, мама була проти ранніх заручин. Вона попросила Джо нікому про це не говорити. Джо сказала, що думала, що Мег вийде заміж за Лорі, але мама пояснила, що Мег старша, а Лорі ще дитина. Мармі бачила, що у Мег ще немає почуттів до Джона, але відчувала, що скоро вони з'являться.

Глава XXI

Сварки і примирення

Наступного дня Лорі відразу зрозумів, що Джо знає якийсь секрет. Хлопець довго вмовляв її розповісти, поки вона не призналася, що таємниця стосується містера Брука та Мег. Лорі дуже образився на Джона, бо вважав його другом, а той нічого йому не розповів про свої почуття. Лорі почав виношувати план помсти.

Наближався день, коли батько мав повернутися додому, і Мег готувала все до його приїзду, тож вона не мала часу вертати увагу на незвичайну поведінку Джо, яка знала таємницю.

Наступного ранку Джо дістала з поштового ящика, який зробив Лорі, лист, адресований Мег. Мег у присутності мами і Джо прочитала лист і раптом скрикнула та заридала. Вона сказала, що цей лист склали Джо і Лорі і насміхаються з неї. Тоді мама і Джо самі прочитали лист. Він був написаний від імені містера Брука. Він писав Мег, що не поговорив ще з її батьками, але просить її надіслати йому вісточку через Лорі. Почерк був схожий на почерк містера Брука. Джо уже бігла до Лорі, щоб насварити його, але мама зупинила її і змусила признатися, чи не брала і вона участі у цьому. Джо призналася, що дещо розповіла Лорі про секрет, але листа з ним не писала. Тоді мама наказала привести Лорі. Джо швидко побігла і вернулася з хлопцем. Перед цим Мег призналася, що це не перша записка, яку підробив Лорі. Лорі уже приносив їй закритий лист з признанням у коханні, а Мег відправила містеру Бруку лист, написавши, що ще занадто молода, і вони поки що можуть бути лише друзями. Після того містер Брук прислав лист, де писав, що ніякого признання не прислав їй, і йому жаль, що Джо так посміялася над сестрою. Джо швидко переглянула усі листи від містера Брука і заспокоїла сестру: усі були написані Лорі, отже відповіді Мег він вчителєві не відправив.

Джо побігла про Лорі, і скоро хлопець мав серйозну розмову з місіс Мармі. Ніхто з сестер не знав, про що говорили мама і Лорі. Джо і Мег теж пробачили Лорі. Згодом Джо побігла до Лорі, але від служниці довідалася, що Лоренс дуже посварився з Лорі.

Джо стукала в двері, поки Лорі не відчинив. Він признався, що посварився з дідусем через те, що не признався, чому його кликала місіс Марч. Дідусь здогадався, що онук щось натворив, але хлопець не міг признатися, бо пообіцяв місіс Марч тримати

все це у секреті. Джо вирішила помирити Лорі та дідуся. Вона побігла до старого і призналася, що все це стосується Мег і містера Брука. Також дівчина порадила старому бути добрішим з онуком, бо Лорі говорив, що хоче втекти. Зрештою онук і дідусь помирилися, і в цьому була заслуга Джо.

Всі ці події скоро забулися, але Мег не могла не думати про містера Брука. А якось Джо знайшла у столі Мег листочок, на якому було написано: "Місіс Джон Брук". Тепер Джо зрозуміла, що витівка Лорі лиш наблизилася те, чого вона так боялася.

Глава XXII

Долина Радощів

Містер Марч повідомив у листі, що повернеться у січні. Бет уже виздоровлювала, Емі повернулася додому і тепер догоджала усім, жертвуючи собою. Наближалось Різдво, і була дуже тепла погода.

Однієї ночі Джо и Лорі зробили сюрприз для Бет. Вони створили Снігову королеву, яку Бет могла побачити з вікна. У одній руці королева тримала корзину з фруктами, а в іншій – ноти різдвяної пісні.

У ранок Різдва Бет, що вже могла трохи ходити по кімнаті, дуже зраділа, побачивши через вікно королеву з подарунками. Цього Різдва Джо отримала книгу, про яку мріяла рік тому, Емі отримала від мами літографію з Мадонною і маленьким Ісусом, а Мег мала тепер нову шовкову сукню.

Раптом відчинилися вхідні двері, і разом з Лорі зайшов містер Брук, який вів містера Марча. Мама і дівчата кинулись обіймати містера Марча. Навіть Бет змогла піднятися і перейти по кімнаті, щоб обійняти батька. Потім місіс Марч стала дякувати містеру Бруку. Вчитель і Лорі пішли додому, щоб містер Марч відпочив з дороги.

Батька і Бет посадили у м'які крісла біля печі. А згодом відбувся святковий обід, на який прийшов містер Лоренс, Лорі і містер Брук. На останнього Джо кидала грізні погляди, і Лорі це дуже веселило. Після обіду Лорі просив сестер покататися з ним саньми, але дівчата залишилися з батьком.

Містер Марч хвалив своїх дочок. Він дякував Джо за 25 доларів, тішився, що Бет стала менш сором'язливою, пишався, що Емі більше не капризує, не хвалиться, а навчилася думати про інших. Потім Бет вперше після хвороби заграла на роялі і заспівала.

Глава XXIII

Люта тітонька

Наступного дня Лорі зайшов у сад Марчів і, побачивши у вікні Мег, опустився на коліно і почав вдавати, що просить її руки. Мег гнівним жестом прогнала його, а Лорі витяг хустинку і почав вдавати, що плаче і витирає сльози. Джо теж побачила це і сказала сестрі, що Лорі просто зображує Джона. Мег почала запевняти сестру, що вона з Джоном тільки дружить, і між ними нічого серйознішого не може бути.

Раптом у кімнату зайшов містер Брук, і Джо поспішила залишити його і сестру наодинці, надіючись, що Мег зараз його відшле. Та з Мег почало відбуватися щось дивне. А містер Брук після кількох слів признався, що кохає її. Він взяв її руку, і Мег

майже прийняла його почуття, та тут вона помітила, що Джон усміхається, ніби наперед знає, що вона не відмовиться. Це був удар по її самолюбству, і дівчина попросила залишити її в спокої. Бідного містера Брука приголомшила така відповідь. Він сказав, що готовий чекати, якщо вона вважає, що їй ще надто рано виходити заміж.

Раптом у вітальню зайшла тітонька Марч власною персоною. Катаючись по місту, вона вирішила провідата брата, який повернувся нарешті додому. Джон відразу побіг у кабінет, а тітка почала випитувати племінницю, хто це був такий. Мег пояснила, що це вчитель, який працює у Лоренсів. Виявилось, що тітка знає від Джо про почуття містера Брука. Тітка почала переконувати Мег, що їй не слід виходити за бідного вчителя, а якщо вона це зробить, то вона, тітка, навіть не згадає її у заповіті. Почувши тітчині слова, Мег почала захищати Джона, вона говорила, що готова жити навіть в бідності, і щаслива, бо вони люблять одне одного. Такого тітка не очікувала, бо вже давно спланувала видати племінницю за багача та влаштувати їй пишне весілля. Тітонька розізлилася і пішла геть.

До Мег вийшов Джон і сказав, що чув усю розмову. Він був радий, що приходила тітка, бо коли б не вона, він не дізнався б про почуття дівчини. Закохані обійнялися.

Через чверть години Джо вирішила піти у вітальню і розвідати, як сприйняв відмову містер Брук, та зайшовши туди, вона побачила, що чоловік сидить на дивані, а Мег – у нього на колінах. Вигляд у них був щасливий. Джо не могла промовити слова, а Джон підвівся і попросив її привітати їх. Джо кинулась покликати маму з батьком. Батьки пішли у вітальню, а Джо розповіла усе Бет і Емі, та сестри, на її здивування, сприйняли новину нормально.

Містер Брук попросив руки Мег, і батьки дали згоду. Згодом усі сіли за стіл. Джон говорив, що поки що буде працювати, а Мег чекатиме. Усі раділи, і тільки Джо продовжувала страждати. Пізніше, коли вона розмовляла з Лорі і жалілася, що не зможе розлучитися з сестрою, хлопець сказав їй, що в неї залишається він, бо ніколи в житті не покине її. Лорі говорив, що закінчить коледж, а потім вони зможуть мандрувати, наприклад, поїдуть у Європу...

Той день закінчився ідилічною картиною. Містер і місіс Марч наче переживали власні заручини, що відбулися 20 років тому. Мег намагалася намалювати Джона і Мег. Бет лежала на дивані, а біля неї сидів містер Лоренс. Джо сиділа на стільчику, за нею стояв Лорі, але вони бачили одне одного у дзеркалі, що стояло навпроти...

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу